Κρατικός θάνατος χωρίς προεκλογική μεταθανάτια υπόσχεση

Όπως περηφανεύονταν ο Καραμανλής υπουργός Μεταφορών – Υποδομών για την ασφάλεια των τραίνων και την περίφημη τηλεδιοίκηση που δε λειτούργησε ποτέ, έτσι καμάρωνε και ο Μητσοτάκης για το περίφημο ναυαγοσωστικό το οποίο σταθμευμένο στο Γύθειο παρακολουθούσε ατάραχο τον πνιγμό των ανθρώπων. Αλλά και για το Φράχτη του Έβρου με την επέκτασή του να αποτελεί εθνικό του έπαθλο και ταυτόχρονα το βασικό αίτιο του ναυαγίου της Πύλου.

Από όπου και αν το πιάσει κανείς το θέμα μυρίζει βρωμιά, διαφθορά, θάνατο, έθνος και κράτος. Όλες οι αξίες συσπειρωμένες στην υπηρεσία του Κυρίαρχου.

Η “άριστη” διαχείριση της εξουσίας από αυτή την κυβέρνηση έχει μέχρι σήμερα δύο από τα πιο κορυφαία “παράσημα” σύγχρονης θανατοπολιτικής για τα οποία, μας απαγορεύει να μιλήσουμε να αναζητήσουμε ευθύνες να δούμε μήπως και σταματήσει αυτή η κατάσταση. Τούς καταλαβαίνουμε. Το αποκλειστικό προνόμιο αυτής της θανατοπολιτικής ανήκει στο κράτος και με τη στάση τους το ομολογούν με τόση σαφήνεια και τόσο κυνισμό.

Πριν καλά καλά στεγνώσει το αίμα που χύθηκε στα Τέμπη έρχεται ένα ακόμη μεγαλύτερο σε μέγεθος κρατικό έγκλημα στέλνοντας στο βυθό της Πύλου εκατοντάδες γυναικόπαιδα παίρνοντας μαζί τους και τις γυμνές ζωές τους που τα κράτη επιβάλλουν στους υποτελείς.

Όπως και στα Τέμπη “ψάχναμε” επι μέρες τους υπεύθυνους του εγκλήματος έτσι και τώρα ψάχνουμε ανάμεσα στους καντινιέρηδες του λιμανιού της Πύλου μπας και ξετρυπώσουμε κανέναν διαθέσιμο να αναλάβει την ευθύνη και να ψηφίσουμε εκ νέου τους υπουργούς που δεν “φταίνε”.

Γνωρίζουμε πολύ καλύτερα από τον καθένα ότι οι ζωές για εσάς δεν έχουν όλες την ίδια αξία όπως ξέρουμε και πόσο κυνικοί είστε στους από κάτω. Πίσω από τα ευγενή χαμόγελα και το άκαμπτο της σοβαροφάνειας των εκλογοκυβερνητικών κρύβεται ο πιο αδίστακτός και ο πιο ψυχρός κρατικός Αχέροντας.

Μετά το Άουσβιτς και στο άκουσμά του με ένα στόμα όλοι ψιθύριζαν ποτέ πια άλλη κρατική θηριωδία. Όμως αυτός ο φορέας των κρεματορίων ποτέ δεν έπαψε να μας υπενθυμίζει το ρόλο του και για αυτό φροντίζουν όλοι οι διαχειριστές του κάθε φορά που βρίσκουν ευκαιρία πάνω στα πτώματα των θυμάτων τους.

Ένα ολόκληρο πλέγμα σχέσεων της κοινοτοπίας του κακού είναι το δρεπάνι του κράτους όταν μανιασμένο σηκώνεται για να επιβάλλει τις προσταγές την εξαίρεση και σιγή νεκροταφείου.

Οι φράχτες του Έβρου εκεί όπου χτίζεται η ασφάλεια του κάθε Ευρωπαίου είναι ο οδικός χάρτης για τον πάτο της Πύλου και τα Τέμπη είναι οι σιδηροτροχιές ενός κρατικού εφιαλτικού μέλλοντος.

Η Πύλος και τα Τέμπη τράβηξαν με εκκωφαντικό τρόπο το χαλί της σαγηνευτικής απάτης όλων των προεκλογικών προσδιορισμών του κράτους.

Μας καλούν να τους νομιμοποιήσουμε ψηφίζοντας τους. Μα ακόμη και μια ανεξάρτητη εκλογική κυβέρνηση με τον ίδιο τρόπο διαχειρίζεται τον κρατική θανατοπολιτική. Δεν είναι φανερό αυτό;

Θα το πούμε για άλλη μια φορά: Το κράτος από την ουσία του δεν μεταλλάσσεται. Αντιθέτως, συσσωρεύει διαδοχικά την εμπειρία της προσταγής και ταυτόχρονα προσλαμβάνει ισχύ από όλες ανεξαιρέτως τις πολιτικές που επιδιώκουν την διαχείρισή του. Δεν καταλαμβάνεται αλλά καταλαμβάνει. Οι επίδοξοι διαχειριστές σε αυτή την πραγματικότητα μας καλούν να ανταποκριθούμε να συμμετέχουμε και να συνυπογράψουμε μέρα-μεσημέρι.

Και ο κόσμος απαθής φαίνεται να το έχει συνηθίσει περιμένοντας

τη σειρά του!

Οχι δεν είναι έτσι και δεν θα αργήσει η μέρα της εξέγερσης όπου όλα θα γίνουν πάνω-κάτω. Είμαστε κοντά. **Ας προετοιμαστούμε.**